

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., a soudců Mgr. Michala Výtiska a JUDr. Yvony Svobodové ve věci

žalobce: Česká národní skupina Mezinárodní federace hudebního průmyslu, z. s.
IČO 005 52 518

sídlem Slavíkova 1608/15, 120 00 Praha 2

zastoupený JUDr. [jméno] [příjmení], advokátkou

sídlem Havlíčkova 1043/11, 110 00 Praha 1

proti

žalovaným: 1) I&Q GROUP, spol. s r.o., IČO 274 88 268

sídlem Nepravidelná 329/9, 102 00 Praha 10

2) Hellspey SE, IČO 285 04 631

sídlem Nepravidelná 329/9, 102 00 Praha 10

oba zastoupeni JUDr. [jméno] [příjmení], advokátem

sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 000 Praha 4

za účasti vedlejších účastníků na straně žalovaných:

1) ComGate, a.s., IČO 265 08 842

sídlem Gočárova třída 1754/48b, 500 02 Hradec Králové

zastoupený JUDr. [jméno] [příjmení], advokátem

sídlem Betlémské náměstí 251/2, 110 00 Praha 1

2) Enix Technologies s.r.o., IČO 283 07 704

sídlem Martinická 987/3, 197 00 Praha 9

zastoupený JUDr. [jméno] [příjmení], [příjmení], advokátem

sídlem Dominikánské náměstí 656/2, 602 00 Brno

3) Mgr. [jméno] [příjmení], IČO 022 78 545

sídlem Na Příkopě 1047/17, 110 00 Praha 1

o ochranu proti nekalé soutěži, o odvolání žalobce i žalovaných proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2018, č. j. 15 Cm 10/2014-1274,

takto:

Soudnímu dvoru Evropské unie se podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie předkládají následující předběžné otázky:

- I. Brání smysl a účel Směrnice 2000/31/ES, aby byl její článek 14 odst. 1 vykládán tak, že součástí odpovědnosti poskytovatele služby shromažďování informací (hostingu) za jejich obsah je i odpovědnost za způsob poskytování takové služby?

- II. Umožňuje smysl a účel Směrnice 2000/31/ES, aby byl její článek 14 odst. 1 vykládán tak, že pravidla pro omezení odpovědnosti poskytovatele služby shromažďování informací (hostingu) v něm uvedená nemohou vyloučit soukromoprávní odpovědnost takového poskytovatele za volbu konkrétního obchodního modelu poskytování této služby, i když má tento model potenciál těžit z porušování autorských práv?
- III. Vztahuje se zproštění odpovědnosti stanovené v čl. 14 odst. 1 Směrnice č. 2000/31/ES i na odpovědnost poskytovatele služby shromažďování informací a jejich výběru prostřednictvím vyhledávače za způsob jejího poskytování, pokud tento způsob podněcuje příjemce služby k ukládání informací bez souhlasů majitelů autorských práv k nim, avšak bez aktivní účasti poskytovatele služby na porušování autorských práv?

Řízení se přerušuje do rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie o předběžných otázkách uvedených v prvním výroku.

Odůvodnění:

A) Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhá ochrany před nekalosoutěžním jednáním žalovaných, jehož se mají dopouštět pomocí služeb na svých internetových stránkách, a to žalovaný 1) pod názvem, „Hellshare“, dostupné na internetových adresách www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com a žalovaný 2) pod názvem, „Hellspy“, dostupné na internetových stránkách www.hellspy.cz, www.hellspy.com, www.hellspy.pl, www.hellspy.pl, www.hellspy.sk, www.hellspy.eu a www.stiahnito.sk. Uvedené stránky jsou si podobné, také jsou komplementárně propojeny úložištěm a vyhledávačem, jenž je umístěn na serveru stránek Hellspy, a profil uživatele je platný pro obě služby, jež také používají jednotnou platební bránu, číslo bankovního účtu a variabilní symbol. Samotné služby žalovaných umožňují koncovým uživatelům nahrávání libovolných souborů („uploading“), jejich vyhledávání a stahování („downloading“). Ekonomickým smyslem a motivem fungování stránek žalovaných mají být dle žalobce zisky plynoucí z poplatků placených uživateli stránek za stahování dat, nikoliv za ukládání dat do úložiště, které je zdarma. Žalovaní umožňují uživatelům stáhnout si soubory s kopiemi předmětů chráněných právy duševního vlastnictví a také si vydělat peníze, pokud na jejich stránky takové soubory uživatelé uloží. Každý měsíc je takto uživatelům prostřednictvím předmětných webových stránek vyplaceno přibližně 1 283 000 Kč. Motivováním uživatelů pomocí kreditů, partnerských programů a různých dalších akcí ke stahování a ukládání souborů s atraktivním obsahem si žalovaní zvyšují návštěvnost stránek, což má vliv na jejich výnosy. Daným obchodním modelem žalovaní opustili pasivní pozici pouhého poskytovatele volného prostoru, čímž se také dopouští nelegálního a bezplatného či pod tržní cenou nabízení atraktivních souborů k újmě soutěžitelů.

2. Žalovaní se žalobou vyslovili nesouhlas. K tomu uvedli, že společně na svých internetových stránkách poskytují hostingovou službu, která umožňuje uživatelům automatizované uložení informace, její vyhledání a stáhnutí z vůle uživatele a dle jejich požadavků a instrukcí. Žalovaní neprovádějí s nahranými soubory žádné vědomé operace, pouze řeší případné technické problémy nebo ad hoc odstraňují soubory porušující podmínky služby. Služba žalovaných pro ukládání informací (dat) uživateli je zprostředkovatelskou službou ve smyslu § 5 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále také, „ZSIS“). Jejich služba je založena na bezkonkurenční rychlosti nahrávání a stahování obsahu s tím, že se nejedná o nelegální alternativu internetového prodeje hudby. Služba žalovaných se tak nijak neodlišuje od jiných podobných služeb, tedy od služeb klasických veřejných datových úložišť. Žalovaní nejsou s žalobcem v postavení konkurujících si soutěžitelů, protože žalovaní vstupují na trh hudební produkce stejně jako výrobci či prodejci CD nosičů, nahrávací aparatury či hudebních nástrojů. V souladu se ZSIS

nejsou žalovaní povinni jako poskytovatelé hostingových služeb dohlížet na obsah nahrávaný uživateli, což ani není objektivně možné pro značný obsah nahrávaných souborů a také by šlo o nepřipustnou cenzuru. Každý je ale oprávněn dle ZSIS požadovat po poskytovateli hostingových služeb odstranění nebo zneprístupnění závadných souborů, je-li jejich závadnost prokazatelná, přičemž žalovaní tak činí.

3. V této věci se žalobce nedomáhá ochrany autorských práv, ale tvrdí, že jednání žalovaných je nekalou soutěží, spočívající v tom, že žalovaní na svých internetových stránkách vedle možnosti ukládání souborů nabízí i službu vyhledávače a formou kreditů pro služby pobízí své uživatele k ukládání souborů s nedovoleným obsahem, jenž porušuje práva duševního vlastnictví. Zároveň je třeba uvést, že předmětná služba poskytovaná žalovanými je službou informační společnosti podle § 2 písm. a) ZSIS.

4. Pro rozhodnutí ve věci je dle předkládajícího soudu klíčové určení, zda je při posuzování uvedeného údajného nekalosoutěžního jednání žalovaných jako poskytovatelů informační služby vyloučena aplikace omezení odpovědnosti ve smyslu § 5 odst. 1 ZSIS, respektive čl. 14 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. 6. 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“), či nikoliv.

B) Vnitrostátní právní úprava a unijní právo

5. Podle § 2 písm. a) ZSIS se pro účely službou informační společnosti rozumí jakákoliv služba poskytovaná elektronickými prostředky na individuální žádost uživatele podanou elektronickými prostředky, poskytovaná zpravidla za úplatu; služba je poskytnuta elektronickými prostředky, pokud je odeslána prostřednictvím sítě elektronických komunikací a vyzvednuta uživatelem z elektronického zařízení pro ukládání dat.

6. Podle § 5 odst. 1 ZSIS poskytovatel služby, jež spočívá v ukládání informací poskytnutých uživatelem, odpovídá za obsah informací uložených na žádost uživatele, jen

a) mohl-li vzhledem k předmětu své činnosti a okolnostem a povaze případu vědět, že obsah ukládaných informací nebo jednání uživatele jsou protiprávní, nebo

b) dozvěděl-li se prokazatelně o protiprávní povaze obsahu ukládaných informací nebo o protiprávním jednání uživatele a neprodleně neučinil veškeré kroky, které lze po něm požadovat, k odstranění nebo zneprístupnění takovýchto informací.

7. Podle § 2976 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) kdo se dostane v hospodářském styku do rozporu s dobrými mravy soutěže jednáním způsobilým přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, dopustí se nekalé soutěže. Nekalá soutěž se zakazuje.

8. Podle § 2988 o. z. osoba, jejíž právo bylo nekalou soutěží ohroženo nebo porušeno, může proti rušiteli požadovat, aby se nekalé soutěže zdržel nebo aby odstranil závadný stav. Dále může požadovat přiměřené zadostiučinění, náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení.

9. Podle § 2989 odst. 1 o. z. právo, aby se rušitel nekalé soutěže zdržel nebo aby odstranil závadný stav, může mimo případy uvedené v § 2982 až 2985 uplatnit též právnická osoba oprávněná hájit zájmy soutěžitelů nebo zákazníků.

10. Podle čl. 14 směrnice o elektronickém obchodu

1. Členské státy zajistí, aby v případě služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytovaných příjemcem služby nebyl poskytovatel služby odpovědný za informace ukládané na žádost příjemce, pokud:

a) poskytovatel nebyl účinně seznámen s protiprávní činností nebo informací a ani s ohledem na nárok na náhradu škody si není vědom skutečností nebo okolností, z nichž by byla zjevná protiprávní činnost nebo informace, nebo

b) poskytovatel, jakmile se o tomto dozvěděl, jednal s cílem odstranit tyto informace nebo k nim znemožnil přístup.

2. Odstavec 1 se nepoužije, pokud je příjemce závislý na poskytovateli nebo podléhá jeho dohledu.

3. Tímto článkem není dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členských států, aby ukončil protiprávní jednání nebo mu předešel, ani možnost členských států zavést postupy, které umožní odstranění nebo znemožní přístup k informaci.

11. Podle čl. 15 směrnice o elektronickém obchodu

1. Členské státy neukládají poskytovatelům služeb uvedených v člancích 12, 13 a 14 obecnou povinnost dohlížet na jimi přenášené nebo ukládané informace nebo obecnou povinnost aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní činnost.

2. Členské státy mohou poskytovatelům služeb informační společnosti uložit povinnost, aby neprodleně informovali příslušné orgány veřejné moci o pravděpodobných protiprávních činnostech vykonávaných poskytovateli služeb nebo o protiprávních informacích, které tyto poskytovatelé, poskytují, nebo aby sdělili příslušným orgánům veřejné moci na jejich žádost informace, na jejichž základě lze zjistit totožnost příjemců jejich služeb, s nimiž uzavřeli dohodu o shromažďování.

C) Řízení před vnitrostátními soudy

Řízení před soudem prvního stupně

12. Soud prvního stupně rozhodnutím ze dne 20. 7. 2018, č. j. 15 Cm 10/2014-1274

uložil povinnost žalovanému 1) zdržet se poskytnutí odměny ve formě peněz nebo ve formě kreditů směnitelných za peníze nebo použitelných k čerpání služeb na internetových stránkách dostupných z adresy www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com uživateli těchto stránek za stahování jím nahraných souborů třetí osobou, pokud tento uživatel nemá souhlas ke zpřístupnění těchto souborů veřejnosti prostřednictvím ze zde uvedených internetových stránek, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.),

uložil povinnost žalovanému 2) zdržet se poskytnutí odměny ve formě peněz nebo ve formě kreditů směnitelných za peníze nebo použitelných k čerpání služeb na internetových stránkách uživateli internetových stránek www.hellspy.cz, www.hellspy.com, www.hellspy.pl, www.hellspy.sk a www.stiahnito.sk za stahování jím nahraných souborů třetí osobou, pokud tento uživatel nemá souhlas ke zpřístupnění těchto souborů veřejnosti prostřednictvím ze zde uvedených internetových stránek, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.),

zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému 1) odstranit z internetových stránek dostupných z adresy www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com nabídku služby vyhledávání a odkaz na vyhledávač umístěný na stránkách www.hellspy.cz, který umožňuje uživatelům stránek dostupných ze zde uvedených adres vyhledávat podle zadaného kritéria v digitálních souborech uložených na serveru těchto stránek (výrok III.),

zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému 2) odstranit z internetových stránek dostupných z adresy www.stiahnito.sk nabídku služby vyhledávání a odkaz na vyhledávač umístěný na stránkách www.hellspy.cz a odstranit z internetových stránek dostupných z adresy www.hellspy.cz, www.hellspy.com a www.hellspy.sk vyhledávač, který umožňuje uživatelům těchto stránek vyhledávat podle zadaného kritéria v digitálních souborech uložených na serveru těchto stránek nebo na serveru <http://www.hellshare.cz>, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk, www.hellshare.com nebo www.stiahnito.sk (výrok IV.),

zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému 1) upravit své smluvní podmínky s uživateli, tj. doplnit do smluvních podmínek s uživateli internetových stránek dostupných z adresy www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com tuto větu: „Podmínkou pro vznik nároku a poskytnutí odměny uživatelům těchto stránek ve formě peněz nebo ve formě kreditů směnitelných za peníze nebo použitelných k čerpání služeb na těchto internetových stránkách, která je závislá na počtu stažení nahraných souborů, je prokázání oprávnění uživatele ke zpřístupňování obsahu takových souborů veřejnosti prostřednictvím internetových stránek www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com předložením licenční smlouvy případně prokázáním vlastních práv k sdělování souboru veřejnosti“ (výrok V.),

zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému 2) upravit své smluvní podmínky s uživateli, tj. doplnit do smluvních podmínek s uživateli internetových stránek dostupných z adresy www.hellspy.cz, www.hellspy.com, www.hellspy.sk a www.stiahnito.sk následující větu: „Podmínkou pro vznik nároku a poskytnutí odměny uživatelům těchto stránek ve formě peněz nebo ve formě kreditů směnitelných za peníze nebo použitelných k čerpání služeb na těchto internetových stránkách, která je závislá na počtu stažení nahraných souborů, je prokázání oprávnění uživatele ke zpřístupňování obsahu takových souborů veřejnosti prostřednictvím internetových stránek www.hellspy.cz, www.hellspy.com, www.hellspy.sk a www.stiahnito.sk, a to předložením licenční smlouvy případně prokázáním vlastních práv k sdělování souboru veřejnosti“ (výrok VI.),

zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému 1) na své náklady uveřejnit tento rozsudek v rozsahu: záhlaví, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku na domovské stránce internetových stránek dostupných z www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk, www.hellshare.com (výrok VII.),

zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému 2) na své náklady uveřejnit tento rozsudek v rozsahu: záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy www.hellspy.cz, www.hellspy.com, www.hellspy.sk a na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy www.stiahnito.sk (výrok VIII.),

zamítl žalobu o uložení solidární povinnosti žalovaným na své náklady uveřejnit tento rozsudek v rozsahu: záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku na internetových stránkách <http://technet.idnes.cz>, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku, a dále v deníku Mladá fronta DNES písmem o velikosti nejméně 2 mm (výrok IX.),

zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovaným uhradit žalobci společně a nerozdílně náklady na uveřejnění rozsudku v rozsahu záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku po dobu jednoho týdne v inzertní části internetového portálu Technet dostupného pod adresou <http://technet.idnes.cz> ve formátu „Wide Square 480x300px max. 45 kB“ nebo ve formátu „1/2 Page Ad 300*600px max. 45 kB (dle výběru žalobce), a to ve skutečné výši těchto nákladů, nejvýše však ve výši 120 000 Kč plus DPH, a uhradit žalobci společně a nerozdílně náklady na uveřejnění rozsudku v rozsahu záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku v inzertní části celostátního deníku Mladá fronta DNES, v jenom z vydání ve dnech pondělí nebo úterý nebo středa nebo pátek, ve formátu inzerce na 1/4 stránky na šířku (tzv. podval) nebo ve formátu 1/4 strany na výšku (tzv. střední roh) dle výběru žalobce, a to ve skutečné výši těchto nákladů, nejvýše však ve výši 185 000 Kč +DPH, a dále zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému 1) uhradit žalobci náklady na uveřejnění rozsudku v rozsahu záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk a www.hellshare.com, a o uložení povinnosti žalovanému 2) uhradit žalobci náklady na uveřejnění rozsudku v rozsahu záhlaví rozsudku, výrok rozsudku a datum vydání rozsudku na domovské stránce internetových stránek

dostupných z adresy www.hellspy.cz, www.hellspy.com, www.hellspy.sk a na domovské stránce internetových stránek dostupných z adresy www.stiahnito.sk (výrok X.) a

rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok XI.).

13. Na základě provedeného dokazování soud prvního stupně posoudil věc jako nároky z nekalé soutěže podle § 2989 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále také „o. z.“). Dále soud uzavřel, že služba žalovaných je službou dle ZSIS.

14. K naplnění jednotlivých předpokladů skutkové podstaty generální klauzule nekalé soutěže soud uvedl, že mezi účastníky je dán soutěžní vztah na trhu s hudební produkcí, neboť žalobce jako osoba oprávněná hájit zájmy soutěžitelů sdružuje výrobce hudebního průmyslu. Žalovaní pak na svých internetových stránkách Hellshare a Hellspy umožňují nahrávat a stahovat i soubory s hudebními nahrávkami. Žalovaní profitují z prodeje přístupu k úložišti na svých internetových stránkách uživatelům, na nichž lze vyhledat za pomoci klíčových slov soubory nahrané uživateli stránek, jež svým obsahem porušují práva výrobců zvukových i hudebních zvukově obrazových záznamů, aniž by k tomu měli od výrobců souhlas nebo potřebnou licenci. Pro získání vyššího zisku z poplatků za stahování žalovaní motivují uživatele poskytováním finančních benefitů k ukládání co největšího objemu záznamů, neboť čím více uživatelé uloží, tím je větší možnost stahování jimi uložených zvukových záznamů a větší možnost získání kreditů využitelných podle podmínek žalovaných. Takové jednání žalovaných porušuje dobré mravy soutěže a zároveň je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům, zde členům žalobce, a to v podobě ztráty příjmů, jež by z prodeje zvukových a zvukově obrazových záznamů jinak obdrželi. Žalovaní tak nevystupují pasivně, čímž došlo ke ztrátě režimu „safe harbour“, a proto se nemohou dovolávat vyloučení odpovědnosti ve smyslu § 5 ZSIS. Je totiž zjevné, že měli nebo mohli mít vzhledem k předmětu a povaze své činnosti vědomí o protiprávnosti nahraného obsahu. Proto soud vyhověl žalobě ve výroku I. a II.

15. Zamítavé výroky vycházely z toho, že nároky uvedené pod výroky III. a IV. jsou uplatněny příliš široce, protože by se zákaz vztahoval i na další předměty ochrany, jež žalobci nepřísluší. S ohledem na povinnosti uložené žalovaným je též uložení povinností uvedených ve výrocích V. a VI. nadbytečné. Nárok na uveřejnění rozsudku lze podle soudu přiznat tomu účastníku řízení, měl-li úspěch alespoň v převážné části věci, s čímž souvisí i možnost uložení povinnosti uhradit náklady spojené s uveřejněním rozsudku.

Řízení před odvolacím soudem

16. Vrchní soud v Praze, jako soud odvolací, rozsudkem ze dne 26. 2. 2020, č. j. 3 Cmo 28/2019-1363 opravil k odvolání účastníků nesprávné číslování posledního odstavce výroku rozsudku soudu prvního stupně z nesprávného IX. na správné XI., dále změnil vyhovující výroky I. a II. rozsudku soudu prvního stupně tak, že se žaloba v tomto rozsahu zamítá, potvrdil výroky III. až X. rozsudku soudu prvního stupně a dále rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.

17. Odvolací soud vycházel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně. Ohledně otázky naplnění skutkové podstaty generální klauzule nekalé soutěže dle § 2976 odst. 1 o. z. dospěl odvolací soud ke stejnému závěru jako soud prvního stupně. První ze tří kumulativních podmínek nekalé soutěže byla naplněna, mezi žalobcem a žalovanými je dán soutěžní vztah, jelikož jsou soutěžiteli na shodném výseku trhu s hudební produkcí.

18. Odlišně posoudil odvolací soud otázku dovolenosti jednání žalovaných, když s odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 6. 2017, ve věci C -610/15, Stichting Brein proti Ziggo BV, XS4ALL Internet BV, v němž jsou upraveny meze tzv. „safe harbour“ pro stanovení případné odpovědnosti poskytovatele služby za nelegální obsah umístěný na jeho stránkách, dospěl k závěru, že žalovaní tyto meze nepřekročili a jejich jednání je kryto mezemi bezpečného přístavu. V řízení nebyla prokázána vědomost žalovaných o nedovolenosti jednání

některých zákazníků, naopak bylo prokázáno, že na upozornění od členů žalobce na porušování autorských práv reagují odstraňováním závadného obsahu z webových stránek. Ze žádného důkazu se podle odvolacího soudu nepodává jakákoliv reklama a propagace webových stránek a výslovné uvádění, že cílem žalovaných je jen prostřednictvím své cloudové služby zpřístupnit chráněná díla uživatelům, a tím je podněcovat k pořízení rozmnoženin chráněných děl. Opačný závěr soudu prvního stupně je tak nesprávný.

19. Odvolací soud dále dospěl k závěru, že poskytování odměn ve formě peněz nebo ve formě kreditů směnitelných za peníze nebo použitelných k čerpání služeb na internetových stránkách žalovaného, pokud tento uživatel nemá souhlas ke zpřístupnění těchto souborů veřejnosti, nemůže být jedním, jež naplňuje podmínky generální klauzule podle § 2976 o. z. Samo poskytování odměn za užití služeb úložiště není obecně protiprávní, když slouží k zvýšení zájmu o služby úložiště. Bez další specifikace (ve formulaci žalobního nároku) ho není možné zakázat, protože nejde o nárok na odstranění závadného stavu, ale o požadavek směřující k omezení svobody podnikání žalovaných, tedy k omezení jedné ze základních svobod. Formulovaný nárok neobstojí ani při poměrování se svobodou vlastnit majetek, protože služby poskytované žalovanými práva k dílu neomezuje, ale činí tak jednání některých jejich klientů, kteří tato práva, bez vědomí žalovaných, na úložiště ukládají.

20. Meze bezpečného přístavu také samo o sobě nepřekračuje ani provozování vyhledávače. Tato funkce je totiž zcela běžnou funkcí mnoha internetových platforem a veřejných úložišť pro zpřehlednění obsahu, jehož zákazem by se služby staly fakticky nefunkční pro uživatele, vyhledávající na úložišti také obsah uložený jinými uživateli, který autorská práva neporušuje.

21. Také požadavek žalobce na doplnění smluvních podmínek žalovaných o výše uvedené povinnosti uživatelů, aby prokazovali svá práva či získaná oprávnění ke zpřístupňovanému souboru veřejnosti je fakticky neproveditelné a překračující zákonné povinnosti poskytovatele služby elektronických komunikací podle ZSIS. Podle odvolacího soudu nelze žalovaným ukládat jiné povinnosti než ty, které jim ukládá tento zákon, pokud jde o jejich povinnosti jako poskytovatele služby elektronických komunikací. Návrh žalobce by vedl k tomu, že by žalovaní nemohli žádné kredity a peníze za stahování obsahu poskytovat, což by opět bylo nepřipustným omezením jejich práva podnikat formou, kterou si zvolí a je v souladu se zákonem. Navíc by došlo k tomu, že dalším poskytováním odměn by žalovaní fakticky převzali odpovědnost za své zákazníky, kteří porušují zákon, což by bylo v rozporu s výše uvedeným principem bezpečného přístavu.

22. Pokud nebylo jednání žalovaných shledáno protiprávním, pak nepřipadá v úvahu možnost uveřejnění rozsudku na náklady žalovaných, ani jim uložit povinnost nahradit tyto náklady žalobci.

Řízení před dovolacím soudem

23. Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 31. 8. 2021, č. j. 23 Cdo 2793/2020-1409 zrušil (kromě opravy rozsudku soudu prvního stupně) k dovolání žalobce rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 2020, č. j. 3 Cmo 28/2019-1363.

24. Dovolací soud po přezkoumání podmínek možnosti omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací a naplnění podmínek nekalé soutěže, a to i v souvislosti s provozováním služby ukládání informací, uzavřel, že v poměrech projednávané věci není správný závěr odvolacího soudu o nedůvodnosti žaloby v důsledku vyloučení odpovědnosti žalovaných dle § 5 odst. 1 ZSIS, což dále rozvedl v odst. 116 až 121 odůvodnění rozsudku.

25. Dovolací soud přitom poukázal na to, že se žalobce v řízení nedomáhá nároků z odpovědnosti žalovaných za obsah informací ukládaných na žádost uživatelů, tedy není tvrzena existence jejich deliktu spočívajícího v ohrožení nebo porušení práv duševního vlastnictví. Předmětem řízení není zákaz samotného poskytování služby ukládání informací ani omezení

jejího poskytování, a to ani co do druhu či rozsahu ukládaných informací, ať už ve vztahu ke konkrétním nehmotným předmětům či ve vztahu k některé kategorii těchto předmětů, stejně jako není žalobcem požadováno odstranění již uložených informací či informací ukládaných v budoucnu ani provádění dohledu nad ukládanými informacemi či vyhledávání (filtrování) jejich závadnosti (povinnosti v § 6 ZSIS, resp. v čl. 15 směrnice o elektronickém obchodu, či v rozsudcích Soudního dvora ze dne 24. 11. 2011, ve věci C -70/10, Scarlet Etended SA proti Société belge des auteurs compositeurs et éditeurs SCRL (SABAM), a ze dne 16. 2. 2012, ve věci C -360/10, Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (Sabam) proti Netlog NV.

26. Předmětem řízení je ochrana před nekalou soutěží, jež spočívá v konkrétním hospodářském způsobu (obchodním modelu) poskytování předmětné služby žalovaných, nikoliv odpovědnost žalovaných za obsah uložených informací, a proto se zde neuplatní úprava omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací podle § 5 ZSIS, stejně jako závěry v odvolacím soudem užitým rozsudku Soudního dvora ve věci C -610/15 (viz výše).

27. Nesprávným je i závěr odvolacího soudu, že nelze vyhovět nárokům žalobce na ochranu před nekalou soutěží z důvodu nepřípustného omezení základního práva žalovaných vlastnit majetek a svobodně podnikat. V projednávané věci není samotné vlastnictví majetku žalovaných (čl. 11 Listiny základních práv a svobod) nijak dotčeno, protože se žalobce v řízení nedomáhá odebrání či jiného umenšení majetku žalovaných, a to ani co do legitimního očekávání nabytí konkrétního majetku. Základní právo na svobodné podnikání (čl. 26 Listiny základních práv a svobod a mezinárodní úmluvy) je limitováno ochranou podnikatelské činnosti před nekalou soutěží jiných podnikatelů.

28. Dovolací soud přisvědčuje tomu, že možnost odměňování uživatelů v souvislosti s využíváním služeb žalovaných či výdělečné provozování těchto služeb, respektive i volba některého obchodního modelu provozování služby, je součástí základního práva žalovaných na svobodné podnikání. I zde ale mohou konkrétní způsob a podmínky provozování služby žalovanými představovat s ohledem na konkrétní okolnosti jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže, jež je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, což zákon zakazuje.

29. O nekalosoutěžní jednání provozovatele služby ukládání informací (veřejného datového úložiště) se jedná zásadně tehdy, je-li odměna uživatelům služby vyplácena v závislosti na počtu či rozsahu stahování jimi uložených datových souborů jinými uživateli služby bez přiměřeného ověření oprávněnosti zpřístupnění takových datových souborů, ačkoli technické parametry této služby objektivně umožňují jejím uživatelům prostřednictvím jimi ukládaných informací v nezanedbatelném (tj. soutěžně významném) rozsahu ohrožovat či porušovat práva duševního vlastnictví.

30. Odvolací soud tak v dalším řízení posoudí, zda služba žalovaných (její technické parametry) umožňují v nezanedbatelném (soutěžně významném) rozsahu ohrožovat či porušovat práva duševního vlastnictví a zda jsou v důsledku toho splněny předpoklady generální klauzule nekalé soutěže při poskytování odměn uživatelům této služby (včetně ověření, zda je či není součástí služby žalovaných přiměřené ověření oprávněnosti zpřístupnění datových souborů, s nimiž je spojeno poskytnutí odměn). V případě splnění těchto předpokladů pak za podmínek aktivní legitimace žalobce dle § 2989 odst. 1 o. z. a nezjištění výjimečných okolností vylučujících důvodnost tohoto nároku uloží odvolací soud žalovaným, aby se zdrželi poskytování těchto odměn závadným způsobem. K tomu také dovolací soud poukázal na absolutní neplatnost takových smluvních ujednání ve smyslu § 588 o. z.

31. Obdobně má odvolací soud posoudit provozování služby elektronického vyhledávače ze strany žalovaných, a to zda představuje jen automatický (pasivní) proces nebo zda u něj k dosažení co nejpřesnějšího výsledku automatického vyhledávání dochází ze strany žalovaných k aktivnímu a soutěžně významnému ovlivňování výsledků takového vyhledávání či k jinému

soutěžně významnému nakládání s uloženými informacemi, v důsledku čehož by činnost žalovaných přesahovala trh služeb informační společnosti a žalované by tak vstupovaly na trh zpřístupňování předmětů duševního vlastnictví.

32. Odvolací soud má také posoudit aktivní legitimaci žalobce ohledně jeho nároků na upravení smluvních podmínek daným způsobem a na odstranění nabídky služby elektronického vyhledávače z internetových stránek žalovaných. Zde se jedná od tzv. odstraňovací nároky, jež jsou dle § 2988 o. z. důvodné jen tehdy, pokud ukládaná povinnost směřuje k odklizení vzniklého závadného stavu (resp. důsledků nekalosoutěžního jednání) a nikoli k uložení budoucího způsobu výkonu hospodářské činnosti žalovaných. Zároveň je třeba posoudit, zda za situace, kdy žalobce shledává nekalosoutěžní jednání žalovaných ve vyplácení odměn uživatelů jejich služeb a v provozování služby elektronického vyhledávače souborů, může požadovaná (konkrétní) změna smluvních podmínek a (úplně) odstranění služby elektronického vyhledávače uložených souborů objektivně vést (pouze) k odstranění (již vzniklých) důsledků případné nekalé soutěže žalovaných. Anebo zda se tím nad rámec možností vyplývajících z tzv. odstraňovacího nekalosoutěžního nároku určuje konkrétní způsob budoucího výkonu hospodářské soutěže žalovaných, resp. konkrétní postup, jakým se mají žalovaní dle představy žalobce v budoucnosti nekalosoutěžního jednání vyvarovat.

33. Odvolací soud také musí posoudit důvodnost nároku žalobce na uveřejnění rozsudku v projednávané věci dle § 155 odst. 4 o. s. ř.

Pokračování v řízení

34. Odvolacímu soudu byla věc vrácena dovolacím soudem k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 243g odst. 1 věty první zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen, o. s. ř.), vázán jeho právním názorem.

35. Odvolací soud se nicméně domnívá, že dovolacím soudem provedený výklad § 5 odst. 1 ZSIS v případě střetu odpovědnosti za jednání v nekalé soutěži s vyloučením odpovědností poskytovatele služby informační společnosti není eurokonformní s čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu (ke kasační závaznosti právního názoru srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 9. 2021, ve věci C -107/19, XR proti Dopravnímu podniku hl. m. Praha, a.s.).

36. Zároveň se odvolací soud domnívá, že uvedený střet obou odpovědností v reáliích předmětné věci nebyl dosud Soudním dvorem řešen, a proto se zde neuplatní ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (ve znění Lisabonské smlouvy ze dne 13. 12. 2007 pozměňující Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství, vyhlášené pod č. 111/2009 Sb. m. s.) tzv. výjimka *acte éclairé*. Dovolací soud naopak seznal naplnění této výjimky v bodu 51. a 52. odůvodnění svého rozsudku, protože otázka působnosti směrnice o elektronickém obchodu byla již výkladem Soudního dvora v dostatečném rozsahu podána. Zároveň je předmětem řízení ochrana před nekalou soutěží, což vylučuje použití úpravy omezení odpovědnosti poskytovatele služby informační společnosti ve smyslu § 5 odst. 1 ZSIS (resp. čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu), přičemž samotná oblast právní úpravy nekalé soutěže není (z hlediska žalobcem tvrzeného důvodu nekalé soutěže) unijním právem harmonizována, a proto zde nevzniká žádná další otázka, jež by se týkala výkladu unijního práva.

37. Dle odvolacího soudu jsou tak splněny podmínky k tomu, aby mohl předložit věc Soudnímu dvoru dle § 267 SFEU k zodpovězení výše uvedených předběžných otázek.

D) Důvody žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

K první otázce

Předmětem řízení je údajné nekalosoutěžní jednání žalovaných, jež má dle žalobce spočívat v tom, že žalovaní vedle možnosti ukládání souborů nabízí uživatelům i službu vyhledávače a formou odměňování pomocí kreditů pro služby na rychlejší stahování je pobízí k ukládání

souborů s obsahem porušujícím práva duševního vlastnictví, aby si tak zvýšili návštěvnost stránek a tím své výnosy.

Je zřejmé, že služba žalovaných je službou informační společnosti podle § 2 písm. a) ZSIS, neboť ji žalovaní poskytují elektronicky na individuální žádost uživatelů podanou elektronickými prostředky.

Omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací je v českém právu upraveno v § 5 odst. 1 ZSIS, jenž má svůj původ v čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu. Pro danou věc je rozhodné, zda dané omezení v tomto ustanovení dopadá i na žalované v případě jejich údajného nekalosoutěžního jednání. Pokud by tomu tak bylo, pak by se zproštění odpovědnosti žalovaných za jejich jednání posuzovalo v souladu s judikaturou Soudního dvora pomocí pravidla tzv. bezpečného přístavu (safe harbour) (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 23. 3. 2010, ve spojených věcech C -236/08, C -237/08 a C -238/08, Google France SA a Google Inc. proti Louis Vuitton Malletier SA, Google France SA proti Viaticum SA and Luteciel SA a Google France SA proti Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL a dalším).

Omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací znamená ve světle judikatury Soudního dvora, již také shrnul dovolací soud, že není dána jeho odpovědnost za data, která uložil na žádost příjemce uvedené služby, s výjimkou stanovených případů. Tedy poskytovatel služby je při naplnění podmínek dle čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu zproštěn odpovědnosti za jím uložená data protiprávní povahy.

Dovolací soud pak v bodě 43 odůvodnění poukázal na to, že směrnice o elektronickém obchodu umožňuje členským státům upravit si mimo rámec odpovědnosti za informace ukládané na žádost příjemce určité podmínky pro provozování služby ukládání informací, včetně možnosti podávání různých druhů žalob na zdržení se jednání (s odkazem na její čl. 3 odst. 1, čl. 14 odst. 3 a čl. 18 odst. 1 této směrnice a odst. 45 a 48 jejího odůvodnění). Díky tomu lze vydávat účinné a přiměřené soudní zákazy, a to i tehdy, není-li poskytovatel služby považován ve smyslu čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu za odpovědnou osobu (k tomu bylo odkázáno na rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 10. 2019, ve věci C -18/18, Ewa Glawischnig-Piszczyk proti Facebook Ireland Limited).

Dovolací soud také v bodě 44 odůvodnění zmínil úzkou souvislost záporního nároku v případě poskytovatele služby ukládání informací v postavení tzv. prostředníka, jehož služby využívají třetí osoby k porušování práv duševního vlastnictví (ve smyslu čl. 11 věty třetí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. 4. 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví), aniž by tento prostředník byl sám za toto porušení odpovědný, kde Soudní dvůr dospěl k závěru, že je v takovém případě povinen se poskytování své služby (v závadném rozsahu) zdržet, k čemuž odkázal na rozsudky Soudního dvora ze dne 12. 7. 2011, ve věci C -324/09, L'Oréal SA a další proti eBay International AG a dalším, a ze dne 7. 7. 2016, ve věci C -494/15, Tommy Hilfiger Licensing LLC a další proti DELTA CENTER a.s.

Na základě uvedeného dovolací soud dovodil, že se omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací týká pouze odpovědnosti za obsah informací uložených na žádost uživatele, a proto se úprava exkulpace v § 5 odst. 1 ZSIS, resp. čl. 14 směrnice o elektronickém obchodu neuplatní v případech, kdy tvrzená právní povinnost poskytovatele služby ukládání informací vzniká z jiného důvodu, než pro obsah uložené informace, byť by tato povinnost hospodářsky souvisela s poskytováním této služby. Taktomu má být i u zde posuzované povinnosti poskytovatele služby neporušovat způsobem jejího provozování hospodářskou soutěž.

Výše popsání údajné nekalosoutěžní jednání, respektive zvolený motivační obchodní model hospodářské činnosti žalovaných jako informační společnosti není dle dovolacího soudu prostou

službou ukládání informací, ale jde o nepoctivé těžení z porušování práv k předmětům duševního vlastnictví jiných osob, tedy parazitováním na nich (bod 94 odůvodnění dovolacího soudu).

Nicméně dle dovolacího soudu tento závěr opomíjí, že parazitování je odvozené právě z toho, že ukládané informace údajně porušují autorské právo. Právě proto je třeba vycházet z toho, že žalobce fakticky spatřuje nekalosoutěžní jednání žalovaných na základě obsahu ukládaných informací, nikoliv jen ve způsobu provozování služby žalovaných. Je totiž zřejmé, že pokud by nedocházelo k údajnému porušování práv duševního vlastnictví, pak by jistě osoba oprávněná hájit zájmy výrobců zvukových a hudebních zvukově obrazových záznamů neměla důvod napadat podnikateli (včetně informačních společností) běžně poskytované odměňování svých klientů za využívání jejich služeb, jako je tomu např. u maloobchodních řetězců s klientskými výhodami. Jinak řečeno, zde nemá být ze strany žalovaných parazitováno na zvoleném obchodním modelu odměňování či užívání vyhledávače, ale právě na výtvorech chráněných právem duševního vlastnictví. A touto optikou by měla být věc dle dovolacího soudu posouzena.

Vedle toho není možné opomíjet podstatu právní úpravy čl. 14 směrnice o elektronickém obchodu, v níž jsou stanoveny podmínky vyloučení případné odpovědnosti informační společnosti za obsah informací u ní uložených na žádost příjemce. Tedy v tomto článku je upravena odvozená odpovědnost poskytovatele za jednání třetí osoby v souvislosti s ukládáním informací na jeho službě, a proto takové jednání této osoby není možné považovat za vlastní konání poskytovatele služby. A právě v rozporu s uvedeným dovolací soud bez dalšího zakládá přímou odpovědnost poskytovatele služby za jednání, jež ale učinila třetí osoba uložením informace na jeho službě. Proto by mělo být v samotném řízení o věci samé posuzováno naplnění mezi bezpečného přístavu.

Na uvedeném nemůže nic změnit ani argumentace čl. 14 odst. 3 směrnice o elektronickém obchodu, neboť tento článek nedopadá na projednávanou věc. Zde jsou totiž žalováni přímo poskytovatelé služeb informační společnosti v souvislosti se svým vlastním údajným nekalosoutěžním jednáním, přičemž nebyla zatím autoritativně konstatována protiprávnost třetí osobou uloženého obsahu a žalobce ji ostatně ani konkrétně netvrdí (srov. výše uvedený rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 10. 2019, ve věci C -18/18, Ewa Gawischning-Piesczek proti Facebook Ireland Limited). Lze tak uzavřít, že daný článek umožňuje oprávněný zásah v konkrétním případě, kdy takovýto zásah bude odůvodněný a kdy tento zásah nařídí soud nebo dotčený správní orgán v souladu s vnitrostátním právem (např. po řízení s uživatelem služby cloudového úložiště).

V této souvislosti je třeba také uvést, že uvedená argumentace dovolacího soudu nepřihlíží ani k tomu, že žalovaní poskytují své služby všem svým uživatelům, tedy nejenom těm, kteří ukládají digitální soubory, které svým obsahem porušují autorská majetková práva třetích osob. A právě na tomto přesahu je postavena i položená první otázka.

Na závěr je třeba poukázat i na to, že směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. 5. 2001, o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (dále jen, „autorská směrnice“), došlo k harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se autorského práva a práv s ním souvisejících. Tato harmonizace autorského práva tak musí mít dopad i na možnost uložit odpovědnost za nekalosoutěžní jednání, pokud je takové jednání fakticky založené na porušování autorských práv.

Odvolací soud se tak domnívá, že v souladu s odůvodněním bodu 108 rozsudku Soudního dvora ze dne 22. 6. 2021, ve spojených věcech C -682/18 a C -683/18, Frank Peterson proti Google LLC, YouTube Inc., YouTube LLC, Google Germany GmbH a Elsevier Inc. proti Cyando AG., lze v souvislosti s otázkou posuzování otázky sdělování veřejnosti v rozporu s autorským právem (čl. 3 odst. 1 autorské směrnice) shodně dospět k závěru, že otázka nekalosoutěžního jednání poskytovatele služby informační služby není sama o sobě určující pro posouzení možnosti použití

čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu, pouze mohou konkrétní okolnosti tvrzeného protiprávního jednání vyloučit naplnění podmínek aplikace tohoto posledně uvedeného článku.

Ostatně úzkou vazbu nároků plynoucích z čl. 8 odst. 3 směrnice o autorském právu na úpravu omezení odpovědnosti poskytovatele služby v čl. 14 směrnice o elektronickém obchodu lze dovodit i z bodu 143 odůvodnění posledně uvedeného rozsudku Soudního dvora v souvislosti s porušováním autorských práv jejich nositelů ze strany třetích osob na takové platformě.

Proto je nutné podle odvolacího soudu posoudit, zda smysl a účel Směrnice 2000/31/ES brání tomu, aby byl její článek 14 odst. 1 vykládán tak, že součástí odpovědnosti poskytovatele služby shromažďování informací (hostingu) za jejich obsah je i odpovědnost za způsob poskytování takové služby.

K druhé a třetí otázce

Vedle otázky možnosti užití principů bezpečného přístavu podle čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu na předmětnou věc je třeba se zabývat i otázkou, zda právní úprava v čl. 14 odst. 3 a čl. 15 směrnice o elektronickém obchodu umožňuje bez dalšího uložit poskytovateli hostingu (provozovateli cloudového úložiště) povinnosti vyplývající z jeho soukromoprávní odpovědnosti za volbu konkrétního obchodního modelu poskytování této služby, i když má tento model potenciál těžít z porušování autorských práv a nebo za způsob poskytování informací na službě, pokud tento způsob podněcuje příjemce služby k ukládání informací bez souhlasu majitelů autorských práv k nim, avšak bez aktivní účasti poskytovatele služby na porušování autorských práv, prostřednictvím např. strojového vyhledávače klíčových slov nebo poskytováním odměn nebo bonusů příjemcům služby, vše za situace, kdy se má poskytovatel služby dopouštět údajného nekalosoutěžního jednání založeného na získání soutěžní výhody, spočívající v porušování autorského práva příjemci služby.

V této věci má být žalovaným jako poskytovatelům služby ukládání informací totiž uložena povinnost a) neposkytovat svým uživatelům odměny v podobě peněz či kreditů, jež lze směnit za peníze nebo použít k čerpání služeb žalovaných, pokud nebudou mít souhlas ke zpřístupnění jimi ukládaných souborů veřejnosti, b) odstranit z internetových stránek úložiště službu vyhledávače a c) upravit své smluvní podmínky, aby odměňování bylo vázáno na prokázání oprávnění uživatele ke zpřístupňování obsahu ukládaných souborů.

Z čl. 14 odst. 3 směrnice o elektronickém obchodu vyplývá, že od poskytovatele služby ukládání informací mohou soudní nebo správní orgány požadovat, aby ukončil protiprávní jednání nebo mu předešel, či je členským státům umožněno zavést postup k odstranění či znemožnění přístupu k informacím.

Tento článek tedy zakládá předpoklady pro možnost uložit poskytovateli služby ukládání informací (soudní) zákaz směřující nejen k ukončení protiprávního jednání, ale i zákaz, jímž lze dalšímu protiprávnímu jednání předejít. Nicméně, jak již bylo výše uvedeno, tak tomu může být za situace, kdy je vyloučena odpovědnost poskytovatele služby za uživateli ukládané informace na cloudovém úložišti a již byla zároveň prohlášena protiprávnost jejich obsahu. Je třeba také uvést, že tyto zákazy jsou svou povahou zdržovacími nároky, přičemž žalobcem navržené zákazy pod písm. b) a c) jsou nároky odstraňovací (viz také bod 125 a 126 odůvodnění rozsudku nejvyššího soudu).

Z čl. 15 směrnice o elektronickém obchodu je pak zřejmé, že poskytovatelům služeb nelze uložit obecnou povinnost dohledu nad jimi přenášené nebo ukládané informace či obecnou povinnost vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní činnost.

Tento článek tak vylučuje, aby poskytovatelům služeb byla uložena povinnost výkonu obecného dohledu nad obsahem na jejich platformě ukládaných informací. Dle odvolacího soudu ale žalobcem navržené zákazy pod písm. a) a c) fakticky představují takový obecný dohled.

Těmto dvěma článkům směrnice o elektronickém obchodu je pak společné to, že by poskytovateli služby měla být ze strany dotčené osoby nejprve poskytnuta možnost ukončit protiprávní jednání uživatelů platformy (viz body 133 a 136 rozsudku Soudního dvora ze dne 22. 6. 2021, ve spojených věcech C -682/18 a C -683/18, Frank Peterson proti Google LLC, YouTube Inc., YouTube LLC, Google Germany GmbH a Elsevier Inc. proti Cyando AG.

Na tomto místě je také vhodné znovu zmínit rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 2. 2014, ve věci C -466/12, Nils Svensson, Sten Sjögren, Madelaine Sahiman, Pia Gadd proti Retriever Sverige AB, v němž bylo v odpovědi na otázku č. 2) konstatováno, že článek 3 odst. 1 autorské směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát mohl poskytnout větší ochranu nositelům autorského práva tím, že stanoví, že pojem „sdělování veřejnosti“ zahrnuje více úkonů, než uvádí toto ustanovení. Z uvedeného tak plyne, že v případě autorského práva nemohou jít členské státy nad jeho harmonizovanou právní úpravu.

V souvislosti s existencí funkce vyhledávače na cloudovém úložišti žalovaných je třeba uvést, že dle bodu 114 již výše zmiňovaného rozsudku Soudního dvora ze dne 22. 6. 2021, ve spojených věcech C -682/18 a C -683/18, Frank Peterson proti Google LLC, YouTube Inc., YouTube LLC, Google Germany GmbH a Elsevier Inc. proti Cyando AG., nemůže jeho existence postačovat k tomu, aby bylo možné mít za to, že je tento provozovatel konkrétně seznámen s protiprávními činnostmi, k nimž na této platformě dochází nebo s protiprávními informacemi, které jsou na ní uloženy. Zde se tak uplatní pravidla bezpečného přístavu.

To ostatně platí i pro obecné vědomí provozovatele úložiště o tom, že na jeho platformě jsou protiprávně dostupné chráněné obsahy (bod 85 posledně uvedeného rozsudku Soudního dvora), či pro posuzování toho, zda hospodářský model přijatý provozovatelem spočívá na dostupnosti protiprávních obsahů na jeho platformě a má vybízet její uživatele k tomu, aby takové obsahy sdíleli prostřednictvím této platformy (bod 101 posledně uvedeného rozsudku Soudního dvora).

V souvislosti s žalovanými nároky je třeba nalézt přiměřenou rovnováhu mezi ochranou práva duševního vlastnictví (čl. 17 odst. 2 Listiny základních práv EU) na jedné straně a ochranou svobody podnikání (čl. 16 Listiny základních práv EU) a ochranou svobody projevu a informací (čl. 11 Listiny základních práv EU). Odvolací soud si je přitom vědom, že případné ukládané povinnosti mají být v souladu s judikaturou účinné, přiměřené a odrazující, a musí zajistit spravedlivou rovnováhu mezi jednotlivými dotčenými právy a zájmy a nesmějí vytvářet překážky legálního využívání služby (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. 7. 2011, ve věci C -324/09, L' Oréal SA a další proti eBay International AG a dalším). Posouzení toho, zda předmětné příkazy uvedené zcela naplňují, bude ale předmětem posouzení v rámci průběhu dalšího řízení o věci samé.

Odvolací soud se tak domnívá, že soudní zákazy z jinak neomezených nároků plynoucích z vnitrostátní právní úpravy nekalosoutěžního jednání, jež je v předmětné věci úzce spjata právě s údajným porušováním autorského práva, jsou co do obsahu moderovány právě čl. 14 odst. 3 a čl. 15 směrnice o elektronickém obchodu, pokud se na jednání poskytovatele hostingů (cloudové platformy) budou vztahovat pravidla tzv. bezpečného přístavu, přestože poskytovatelem tohoto hostingů zvolený způsob obchodního modelu má potenciál těžit z autorských práv nebo může podněcovat příjemce služby k ukládání informací bez souhlasu majitele autorských práv. Toto omezení však bude na poskytovatele hostingů dopadat pouze v případě, když nedošlo k aktivní účasti poskytovatele této služby na porušování autorských práv.

E) Přerušení řízení a náklady řízení o předběžné otázce

38. Druhým výrokem rozhodl soud o přerušení řízení podle § 109 odst. 1 písm. d) o. s. ř. až do okamžiku rozhodnutí Soudního dvora v řízení o této předběžné otázce.

39. Jen pro úplnost soud uvádí, že o nákladech řízení, které v rámci řízení o předběžné otázce vzniknou, rozhodne předkládající vnitrostátní soud podle pravidel stanovených vnitrostátním právem v rozhodnutí ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustné odvolání ani dovolání.

Praha 22. června 2022

JUDr. Roman Horáček Ph.D.
předseda senátu